

Cena Homo Homini

3.7.2023 - | Člověk v tísní

Přehled držitelů ocenění Homo Homini:

2021

Laureátkou ceny Homo Homini za rok 2021 je egyptská právnička a aktivistka Mahienour El-Massry, která již mnoho let aktivně brání nespravedlivě stíhané osoby i přesto, že je sama obětí perzekuce.

Činnost Mahienour El-Massry (36) je velmi pestrá. Kromě samotného zastupování lidí v nouzi její aktivity zahrnují i systematickou snahu o prosazování nezávislosti soudnictví a zlepšování práv vězňů v Egyptě. Podílí se na pořádání pokojných protestů, zvyšuje povědomí o jednotlivých případech prostřednictvím sociálních sítí, pořádá solidární akce s cílem vybrat prostředky na kauce pro obviněné.

Za svůj aktivismus platí vysokou cenu. V posledních osmi letech byla 4x vězněna, ve vězení strávila celkem 3,5 roku.

2020

Cenu Homo Homini za rok 2020 udělil Člověk v tísní čtveřici osobností z přední běloruské lidskoprávní organizace Vjasna. Cena neputuje k této organizaci poprvé, již před 15 lety ji získal její zakladatel Ales Bjalacký.

Marfa Rabkovová, Andrej Čapjuk, Leanid Sudalenka a Taccjana Lasicová - tak zní jména členů organizace Vjasna, obhájců lidských práv, kteří byli zadrženi. Nyní jim hrozí až 12 let vězení, protože během probíhajících demonstrací neváhali pomoci obětem policejního násilí, dohledávali zadržené protestující a po celou dobu dokumentovali porušování lidských práv.

Člověk v tísní ocenil tuto čtveřici osobností za jejich mimořádnou odvahu vystupovat proti porušování lidských práv. Navzdory pronásledování, mučení i věznění členové organizace nadále pokračují ve své práci, která se na cestě ke svobodě běloruského lidu stala nenahraditelnou.

2019

Cenu Homo Homini za rok 2019 obdržel Buzurgmehr Jorov za jeho odhodlání hájit základní lidská práva a zajistit spravedlivé soudní řízení pro všechny občany Tádžikistánu. Statečný obhájce dlouhodobě usiloval o dodržování lidských práv a nebál se zastupovat politicky pronásledované, které se jiní hájit neodvážili. Veřejně odsoudil tádžickou vládu a státní orgány za zneužívání lidských práv a informoval o mučení, kterého se na jeho zatčeném klientovi dopustili. Kvůli tomu, že dělal svou práci, přišel prosperující právník nejen o majetek, ale dokonce i o vlastní svobodu.

V roce 2015 se jako jeden z mála rozhodl obhajovat 13 členů opoziční Strany islámské obrody. V den, kdy vláda označila Stranu islámské obrody za teroristickou organizaci, vtrhla policie bez povolení k prohlídce do jeho domu i do jeho kanceláře. Jorov byl zadržen a obviněn z „vzbuzování národního, rasového, místního nebo náboženského nepřátelství a extremismu.“ Dohromady byl Buzurgmehr Jorov odsouzen k 28 rokům vězení.

Podpořte nás prosím

Chci vstoupit do Klubu přátel

1000 Kč2000 Kč5000 Kč10000 Kč

SOS UkrajinaHlavní dárcovský účetSOS zemětřesení Sýrie a TureckoSOS ČeskoLepší škola pro všechnySOS AfghánistánSOS Sýrie a IrákKlub přátelSkutečná pomoc

Pokračovat

2018

Francisca Ramírez, vůdčí osobnost nikaragujského demokratického hnutí, jejíž odhodlané vystupování proti záborům půdy a autoritářskému režimu se stalo inspirací pro obhájce lidských práv v celé zemi.

Francisce Ramírez se z obtížné pozice chudé farmářky podařilo mobilizovat statisíce lidí a společně s nimi požadovat možnost zapojit se do rozhodování o vlastním osudu v jedné z nejchudších zemí západní polokoule, kde již třináctým rokem vládne pevnou rukou prezident Daniel Ortega a jeho manželka Rosario Murillo. Kvůli svým aktivitám byla Francisca opakovaně zadržena, prošla si šikanou i výhrůžkami smrti.

O politiku se přitom nezajímala až do roku 2013, kdy nikaragujská vláda podepsala smlouvu s čínskou společností HKND Group, která umožnila rozsáhlé zábory půdy místním obyvatelům, včetně drobných zemědělců, kteří zde žili po generace.

2017

Pham Doan Trang je jednou z vůdčích postav současného vietnamského disentu. Cenu Homo Homini dostala za výjimečnou publicistickou práci, jíž značnou měrou přispívá k ochraně lidských práv a šíření demokratických hodnot ve Vietnamu, a za příkladnou odvahu, s níž čelí pronásledování komunistickým režimem.

Proti nesvobodě, korupci a zvlášť komunistického režimu bojuje slovem. Protože ve Vietnamu neexistují nezávislá média, své články, komentující situaci v zemi a kriticky hodnotící fungování současného režimu, zveřejňuje na svém Facebooku, kde má 40 tisíc sledujících, a na blogu, který denně navštíví okolo 20 tisíc lidí. Je za to soustavně zastrašována státní mocí.

I když se musí ukrývat, nepřestává psát. Nedávno vydala svou devátou knihu – Politika pro lidi – v níž vysvětluje základní politické koncepty. Přestože je v zemi její distribuce zakázána, Trang doufá, že si ji díky internetu přečte co nejvíce lidí.

2016

Cenu Homo Homini za rok 2016 udělil Člověk v tísni ruské nevládní organizaci Výbor na obranu proti mučení za odvahu a výdrž, s níž pomáhají lidem, kteří se stali obětí mučení, policejní šikany nebo beztrestného násilí, a hájí jejich práva nejen před ruskými úřady, ale i na mezinárodní úrovni.

„V Rusku můžete být kýmkoliv a stejně nikdy nebudete chráněni před mučením,” říká zakladatel organizace Igor Kaljapin, který se do boje za lidská práva pustil poté, co se sám stal obětí policejního násilí. Jeho organizace má za sebou mnoho úspěchů, dosáhla například zrušení 793 nezákonných rozhodnutí, odsouzení 127 pachatelů a vysoudila 51 milionů rublů na kompenzace obětem.

Organizace i její členové čelí častému tlaku ze strany státních úřadů, někdy i fyzickým výhrůžkám. Více zde.

2015

Za vytrvalost, neohroženost a morální důslednost v prosazování lidských práv na Kubě, kterým vědomě oběťují své osobní svobody, byla udělena cena Homo Homini jedenácti disidentům, bývalým politickým vězňům takzvaného Černého jara, kteří i přes tlak režimu, aby emigrovali, zůstali na ostrově a pokračují v boji za větší svobodu kubánských občanů. "Tito lidé pro nás symbolizují všechny kubánské disidenty, politické vězně a aktivisty, kteří se zasazují za demokratické reformy. Jim všem touto cestou patří naše podpora," říká Šimon Pánek, ředitel Člověka v tísni. Více zde nebo zde.

2014

Su'ád Nawfal se stala známou, když den co den po dobu dvou a půl měsíce v létě 2013 chodila s transparenty protestovat proti chování ISIS v Sýrii. Její boj za svobodu a spravedlnost začal ale již mnohem dříve a obracel se proti útlaku a bezpráví Asadova režimu.

Když v Sýrii propukla revoluce, byla mezi prvními, kdo se přestal bát provládních milicí, otevřeně vyjadřovala svou touhu po pádu režimu a organizovala demonstrace. Pomáhala vnitřním uprchlíkům a nepřestala bojovat za svobodu ani po svém propuštění z práce. Když Rakku začaly ovládat jednotky ISIS, chodila po dobu dva a půl měsíce protestovat před jejich hlavní sídlo s transparenty, které se obracely proti násilí, únosům a omezování svobod ze strany ISIS. Více čtěte zde. Projev Su'ád Nawfal při předání ceny zde.

2013

Sapijat Magomedovová, právnička působící v Dagestánu, získala ocenění pro svou obrovskou osobní odvalu a principiálnost, s níž čelí násilí, osobním výhrůžkám i reálnému nebezpečí, kterému se svojí prací vystavuje.

Sapijat Magomedovová zastupuje klienty ve velmi citlivých případech, které jiní právníci odmítají kvůli obavě o své bezpečí. Před čtyřmi lety ji zbili policisté, když chtěla navštívit svého klienta. Toto napadení nebylo dosud vyšetřeno. Zastupuje také oběti sexuálního násilí, které je v regionu, kde stále ještě dochází k únosům nevěst a sňatkům dětí, tabu. Některé své případy dovedla až k Evropskému soudu pro lidská práva a nebojí se veřejně komentovat porušování lidských práv v Dagestánu.

Projev Sapijat při předávání ceny čtěte zde.

2012

Intigam Alijev, ázerbájdžánský právník byl oceněn za svou osobní odvalu a mimořádné nasazení při obhajobě stovek případů porušování lidských práv.

Alijev je prezidentem nezávislé ázerbájdžánské organizace Legal Education Society založené v roce 1998 a zaměřené na rozvoj právního povědomí a kultury ázerbájdžánské společnosti. Organizace se angažuje v oblasti ochrany lidských práv, přípravy strategických soudních procesů, školení právníků a vzdělávání v oblasti lidských práv.

Alijev předložil více než 200 případů k Evropskému soudu pro lidská práva. Jeho žaloby uspěly v řadě kauz týkajících se volebního práva, svobody shromažďování, svobody slova a práva na spravedlivý proces. Kromě toho poskytuje právní pomoc řadě aktivistům perzekvovaným za pokojné protesty, rozkrývání korupce nebo kritické články.

V srpnu 2014 byl Alijev zatčen a vzat do vazby na tři měsíce za údajné daňové úniky, nelegální obchody a zneužití pravomoci veřejného činitele (více zde). V politicky motivovaném procesu byl odsouzen k 7,5 letům vězení. Intigam Alijev byl na velikonoční pondělí 28. 3. 2016 po téměř 20 měsících propuštěn z vězení.

2011

Doctors Coordinate of Damascus je podzemní síť zdravotních pracovníků a lékařů, kteří v bezprostředním ohrožení vlastních životů pomáhají civilistům raněným při brutálních represích syrského režimu. Skupina léčí civilisty odříznuté od pravidelné lékařské péče kvůli násilnostem a osoby zraněné při protestech, jejichž bezpečí je v nemocnicích ohroženo kvůli pravidelným bezpečnostním prohlídkám.

Podle Amnesty International tito zranění riskují v syrských nemocnicích zatčení a mučení – v některých případech se na mučení pacientů podílel dokonce i lékařský personál. V jiných případech byli opoziční členové násilně odpojeni od zdravotních přístrojů, včetně respirátorů.

V létě roku 2011 Doctors Coordinate of Damascus vybudovali tajnou polní nemocnici, aby byli schopni léčit rostoucí počet zraněných. V témže roce byl syrskými bezpečnostními silami zabit jeden ze zakládajících členů, doktor Ibrahim Othman.

2010

Azimžan Askarov je kyrgyzský aktivista, malíř a publicista, který dlouhodobě hájí lidská práva a zájmy nespravedlivě obviněných. Askarov byl v rámci zmanipulovaného soudního procesu odsouzen k doživotnímu vězení. Spolu s Askarovem bylo k vysokým trestům odsouzeno i sedm dalších lidí.

Cena Homo Homini byla v zastoupení předána jeho synovi. Ocenění je tak symbolicky určeno i dalším obhájcům lidských práv v regionu centrální Asie, kde fungují jedny z nejrepresivnějších režimů světa. Situace obhájců lidských práv v těchto regionech je tristní a počet politických vězňů se tu počítá na tisíce.

Askarov působil ve výjimečně těžkých podmínkách v poměrně odlehlé části jedné z provincií Kyrgyzstánu. Upozorňoval na mučení ve vazebních věznicích, hájil práva nespravedlivě obviněných. Podařilo se mu donutit státní moc, aby zahájila nová vyšetřování a trestala policisty, kteří porušovali lidská práva. V odvetě za to byl obviněn z podílu na vraždě policisty, který zemřel v roce 2010 při nepokojích mezi Kyrgyzy a Uzbeky v oblasti Bazar-Kurgan, a odsouzen na doživotí.

2009

Za rok 2009 získali cenu Homo Homini iránsktí studentští vůdci Majid Tavakoli a Abdollah Momeni, kteří jsou z politických důvodů opakovaně pronásledováni, vězněni i mučeni. Spolu s nimi bylo symbolicky oceněno iránské studentské hnutí v rozpětí dvou generací.

Veřejných aktivit v boji proti nerespektování lidských práv člověka i politických práv občana se Tavakoli účastnil od roku 2006, kdy byl poprvé zatčen a uvězněn na patnáct měsíců za urážku islámu a iránské vlády. Od té doby byl soustavně pronásledován. Naposledy byl odsouzen v lednu 2010 k osmi letům vězení (propuštěn v roce 2013).

Druhý oceněný Abdollah Momeni patří ke starší generaci studentských vůdců a zastánců iránského „Zeleného hnutí“, jak se říká stoupencům proreformních myšlenek. Prominentní člen prodemokratické opozice proslul zejména aktivitou během nepokojů v roce 1999, jímž počínaje je z politických důvodů opakovaně perzekvován, zatýkán, vězněn i mučen. Stejně jako Majid Tavakoli,

který v aktivitách studentského hnutí navazuje na odkaz Momeniho opoziční činnosti, také on byl odsouzen k osmi letům vězení (propuštěn v roce 2014).

2008

Liou Siao-po je čínský literární kritik a disident, který je v současnosti politicky vězněn. Důvodem pro udělení ocenění Homo Homini panu Liou Siao-po je jeho komplexní přístup k prosazování lidských práv a statečnost, s níž více než dvacet let bojuje za svobodu projevu. Na jaře 1989, v době, kdy začalo protestní hnutí na náměstí Tchien-an-men, se aktivně zapojil do protestů. Nakonec byl mezi posledními, kdo na náměstí zůstali, a pomáhal odvést zbytky protestujících do bezpečí. Po masakru na náměstí Tchien-an-men byl poprvé vězněn. Po návratu na svobodu začal publikovat své články v zahraničí. Stal se spoluzakladatelem Nezávislého centra čínského PEN klubu, jehož je čestným prezidentem. V roce 2008 se stal jedním ze spoluautorů a prvních signatářů Charty 2008. V souvislosti s chartou byl Liou Siao-po poslán na 11 let do vězení za "podněcování k podvracení státní moci". Uvěznění Liou Siao-poa vyvolalo ve světě desítky nesouhlasných reakcí. Dne 8. října 2010 se Liou Siao-po stal přes protesty čínské vlády laureátem Nobelovy ceny míru.

2007

Su Su Nway, Phyu Phyu Thin a Nilar Thein, tři barmské obhájkyň lidských práv, získaly cenu Homini za obhajobu občanských práv, obranu týraných a perzekvovaných. Ze stejných důvodů byly všechny tři ženy vězněny nebo se před vojenským režimem musely skrývat.

První ze tří oceněných, Su Su Nway je prominentní barmská aktivistka, členka Národní ligy pro demokracii. Jako prvním barmskému občanu se jí podařilo úspěšně napadnout barmskou vojenskou juntou (SPDC) pro její hrůzné praktiky ve sféře nucených prací, poté byla osm měsíců uvězněna. Podruhé byla odsouzena v roce 2008 (prouštěna 2011). Naposledy se do konfliktu se státní mocí dostala v létě roku 2014 kvůli účasti na demonstraci na podporu práv místních farmářů.

Phyu Phyu Thin je členka Národní ligy pro demokracii (NLD) a známá zastánkyně osob nakažených virem HIV. S kolegy založila a spravuje v Rangúnu kliniku pro HIV pozitivní pacienty, kteří ve státních nemocnicích nemají zastání. Phyu Phyu Thin byla dvakrát zatčena a vězněna, naposledy v roce 2007 v souvislosti se svou prací pro NLD. Jistou dobu se také musela skrývat a kliniku vedli její kolegyně. V současnosti je členkou barmského parlamentu.

Poslední oceněná, Nilar Thein je barmská aktivistka, která byla za svůj boj za podporu demokracie uvězněna mezi lety 2008 a 2012. Amnesty International ji označila jako "vězně svědomí", což je termín, který se vztahuje k osobám uvězněným za svou víru, rasu či politické názory.

2006

Světlana Gannuškinová je ruská lidskoprávní aktivistka. Koncem 80. let, během války o Náhorní Karabach, zajišťovala podporu pro uprchlíky. V roce 1990 spoluzaložila nevládní organizaci Občanská pomoc, která vedla kampaně za ochranu lidských práv a integraci migrantů a uprchlíků do ruské společnosti. Je rovněž spoluzakladatelkou centra pro lidská práva Memorial.

Během první a druhé čečenské války se začala zabývat ochranou lidských práv Čečenců. Rovněž se zasloužila o založení právní poradny, centra poskytování humanitární pomoci uprchlíkům při UNHCR nebo centra psychologické pomoci traumatizovaným dětem. V Moskvě pak založila centrum, kde dobrovolníci učí ruštinu, angličtinu nebo matematiku děti z Čečenska, které v důsledku konfliktu nemohly navštěvovat školu.

Světlana Gannuškinová je v současnosti členkou Rady pro rozvoj občanské společnosti a lidská práva. Za svojí činnost získala mimo jiné Nansenovu cenu, několikrát byla také navržena na Nobelovu cenu míru.

Světlana Gannuškinová v listopadu 2014 navštívila Prahu. Co si myslí o mezinárodní podpoře lidských práv? Podívejte se zde.

2005

Ales Bjaljacki, představitel demokratické běloruské opozice a šéf největší běloruské humanitární organizace Vjasna, získal cenu Homo Homini za mimořádný osobní vklad při obraně práv svých spoluobčanů a poskytování pomoci obětem politicky motivovaných represí. Když diktátorský režim v Bělorusku brutálně potlačil demonstrace svých odpůrců, začal Bjaljacki pomáhat jejich rodinám.

V roce 2011 byl Ales Bjaljacki zatčen pro podezření z daňových úniků. Podnětem pro jeho stíhání byla existence polských a litevských bankovních účtů jeho organizace Vjasna. Peníze byly určeny k pomoci obětem běloruského režimu. Zatčení vyvolalo mezinárodní nesouhlas, Amnesty International prohlásila Bjaljackého za vězně svědomí. České ministerstvo zahraničí oficiálně vyzvalo Bělorusko, aby Bjaljackého propustilo. V červnu 2014 byl předčasně propuštěn.

Za svou práci, lidskost a odvahu byl Ales Bjaljacki v roce 2012 nominován na Sacharovovu cenu – ocenění, které každý rok udílí Evropský parlament osobnostem bojujícím za lidská práva. V září 2013 byl vyhlášen historicky prvním držitelem mezinárodní Ceny Václava Havla za lidská práva, kterou společně uděluje Rada Evropy, Nadace Charty 77 a Knihovna Václava Havla.

2004

Gheorghe Briceag byl moldavský aktivista, dlouholetý vězeň sovětského gulagu a oponent sovětského režimu. Ve 40. letech minulého století byl odsouzen a po 10 let vězněn v gulagu za distribuci antikomunistických letáků. Po celou dobu byl nucen pracovat v dolech. Po propuštění byl na dalších 7 let vyhoštěn. Později se stal symbolem odporu proti sovětské okupaci Moldávie.

Cenu Homo Homini získal za vytrvalou snahu o obranu lidských práv a za osobní nasazení při obhajobě bývalých vězňů gulagu na území Moldavska. V následujícím roce působil v porotě Rudolfa Vrby na mezinárodním dokumentárním festivalu o lidských právech organizovaném Člověkem v tísní. V téže roce se postavil proti opětovné instalaci sochy Vladimíra Lenina v jeho rodném městě Bălți. Nejvyšší moldavský soud nakonec zrušil rozhodnutí městské rady města Bălți, která její instalaci povolila. Briceag rovněž spolupracoval s Amnesty International. Zemřel v roce 2008.

2003

Nataša Kandićová je srbská aktivistka, bojovnice za lidská práva a zakladatelka bělehradského Centra pro humanitární právo - organizace bojující za lidská práva a usmíření v bývalé Jugoslávii.

Cenu Homo Homini získala za dlouholetou obranu lidských práv a za osobní statečnost při objasňování zločinů proti lidskosti spáchaných na území bývalé Jugoslávie. Zprávy o těchto zločinech páchaných srbskými jednotkami za balkánského konfliktu od Bosny po Kosovo s velkou odvahou zveřejňovala.

Kandićová získala řadu mezinárodních ocenění za svou práci, ve své domovské zemi je vnímána kontroverzně, včetně toho, že se po svých výročí v roce 2006 stala předmětem žaloby za pomluvu ze strany srbského prezidenta Tomislava Nikoliće. V roce 2009 soud rozhodl, že musí zaplatit vysokou pokutu. Rozsudek je kritizován mnoha nevládními organizacemi jako nespravedlivý. V roce

2013 získala cenu od organizace Civil Rights Defenders.

2002

Thich Huyen Quang, Thich Quang Do a Nguyen Van Ly, trojice významných obhájců lidských práv a demokratických i náboženských svobod ve Vietnamu. Vysocí buddhističtí představitelé Thich Huyen Quang a Thich Quang Do byli drženi ve vězení už od roku 1982 za to, že prosazovali náboženskou svobodu. Ze stejného důvodu byl vězněn také katolický kněz Nguyen Van Ly.

První oceněný, Thich Huyen Quang byl do své smrti v roce 2008 patriarchou Sjednocené buddhistické církve Vietnamu. Opakovaně vyzýval představitele moci ve Vietnamu, aby přistoupili k demokratickým reformám, povolili činnost politických stran a vyhlásili svobodné volby. Za svůj mírumilovný aktivismus byl mnohokrát policií zadržen a vězněn. V roce 1997 byl sice formálně propuštěn, ale i poté byl přísně střežen policií v domácím vězení.

Druhý oceněný, Thich Quang Do je buddhistický mnich, učenec a spisovatel, jeden z vůdců Sjednocené buddhistické církve Vietnamu. V roce 2008 se po smrti Thich Huyen Quanga stal jejím patriarchou. Celý život usiloval o spravedlnost a uplatňování buddhistického poselství míru, soucítění a tolerance. Za aktivní prosazování náboženské svobody, lidských práv a demokracie byl ve Vietnamu roky vězněn. Oba výše zmínění obhájci lidských práv byli nominováni na Nobelovu cenu míru.

Poslední z oceněných, Nguyen Van Ly je římskokatolický kněz. Za obhajobu náboženských svobod a kritiku režimu ve Vietnamu byl opakovaně zadržen, vězněn a vystaven brutálnímu zacházení. Naposledy byl odsouzen v roce 2007 a ve vězení je dodnes.

2001

Zackie Achmat je jihoafrický aktivista, známý především jako zakladatel a předseda organizace Treatment Action Campaign (TAC) a díky své práci ve prospěch lidí žijících s HIV v Jižní Africe.

Kampaň, kterou s velkým osobním nasazením rozpoutal, měla za cíl snížení cen léků proti AIDS v zemích třetího světa. Sám Achmat je HIV pozitivní a na protest proti nedostupnosti léků pro nemocné AIDS je přestal užívat. Díky jeho kampani nařídil nejvyšší soud jihoafrické vlády, aby umožnila dostupnost antiretrovirálního léku Nevirapinu, který zmenšuje riziko přenosu HIV z matky na dítě, v síti státních nemocnic. Problém nemocných AIDS patří k nejzávažnějším rizikům, které bezprostředně ohrožují život desítek milionů lidí i dlouhodobý vývoj celých oblastí, zvláště v subsaharské Africe.

Kromě problematiky nemocných AIDS organizace Treatment Action Campaign poukazuje na závažné otázky spojené s etikou mezinárodního obchodu. Za své sociální a politické aktivity byl v Jihoafrické republice několikrát zatčen, naposledy v roce 2013.

2000

Min Ko Nain, studentský vůdce a dlouholetý politický vězeň z vojenského režimu v Barmě. V roce 1988 se Min Ko Nain stal vůdcem federace studentských odborů a klíčovou postavou povstání "8888". Nedlouho po něm byl uvězněn a propuštěn byl teprve po patnácti letech, v roce 2004. Věznění a mučení mu způsobily trvalé poškození zdraví. V roce 2007 se Min Ko Nain se zapojil do organizování protestů, které se staly později známými jako Šafránová revoluce. Následně byl znovu odsouzen, tentokrát na 65 let, nicméně před dvěma lety byl propuštěn.

Celkem strávil 20 let života ve vězení. Min Ko Naing stále zůstává jednou z nejvlivnějších politických osobností v Barmě. V nedávné době se podílel na založení nového muzea, které dokumentuje barmské prodemokratické úsilí. Přestože oficiálně obdržel ocenění Homo Homini již v roce 2000, Min Ko Nain převzal ocenění osobně až v říjnu 2013, když navštívil Prahu.

Krátké video z předání ceny na podzim 2013. Min Ko Nain v listopadu 2014 navštívil Prahu. Co si myslí o mezinárodní podpoře lidských práv? Podívejte se zde.

1999

Oswaldo Payá Sardiñas, přední kubánský politický aktivista a disident, ústřední postava opozičního křesťanského hnutí a vůdčí osobnost projektu Varela. V roce 1987 založil Křesťanské osvobozené hnutí namířené proti vládě kubánské komunistické strany.

Zasloužil se o velkou petiční akci známou jako projekt Varela. Tato iniciativa, kterou podpořilo 25 000 signatářů, měla za cíl včlenit do kubánského právního řádu změny vedoucí k demokratizaci země. Požadovala právo na svobodu projevu, svobodu tisku a sdružování, jako i právo na soukromé vlastnictví, konání svobodných voleb nebo propuštění politických vězňů. Projekt Varela je často přirovnávána k Chartě 77, a to proto, že se jedná o dokument, na kterém se shodnou všechny vůči režimu kritické skupiny, včetně Kubánců žijících v exilu v Miami.

V létě 2012 zemřel při automobilové nehodě, kterou jeho rodina a mnozí další považují za politickou vraždu. Co se na silnici na východě Kuby opravdu přihodilo, nebylo stále objasněno.

1998

Ibrahim Rugova byl prvním prezidentem Kosova, myslitel a spisovatel. Stal se jednou z nejdůležitějších postav v boji za nezávislost Kosova, přičemž obhajoval nenásilnou opozici vůči jugoslávské vládě a loboval za americkou a evropskou podporu jeho země, zejména během války v Kosovu. Snažil se posílit identitu státu a podporovat politiku užších vztahů se Západem. Vzhledem k roli v dějinách Kosova a vysoké popularitě mezi obyčejnými lidmi byl Rugova nazýván "Otcem národa" nebo "Gándhím na Balkáně". Zemřel v roce 2006 na rakovinu plic.

1997

Szeto Wah byl významný hongkongský politik. Cenu Homo Homini získal za dlouholeté vystupování proti diktatuře v Číně, snahu o demokratizaci Hongkongu a v neposlední řadě za výjimečné odhodlání a odvahu pokračovat v boji za dodržování lidských práv přímo na místě i po převzetí Hongkongu komunistickou Čínou. Po masakru na pekingském náměstí Tchien-an-men v roce 1989 zaujal zcela jednoznačné stanovisko a armádní útok proti čínským studentům odsoudil. Na nátlak Pekingu byl následně vyloučen z čínsko-hongkongské komise pro přípravu nové ústavy Hongkongu. Několikrát byl zvolen poslancem hongkongského parlamentu, jako politik byl uznáván pro své silné zásady a politickou prozíravost. Zemřel v roce 2011.

1994

Sergej Kovaljov je známý ruský aktivista v oblasti lidských práv a bývalý sovětský disident a politický vězeň. Během sovětské éry patřil k 14 aktivistům, kteří v roce 1969 vytvořili Akční skupinu na obranu lidských práv.

V průběhu perestrojky se podílel na založení mnoha klíčových humanitárních organizací a iniciativ. Po rozpadu Sovětského svazu se zapojil do oficiální politiky a v roce 1991 se stal spoluautorem Deklarace lidských a občanských práv v Rusku. Kovalev je velice přímočarým kritikem

autoritářských tendencí vlády Borise Jelcina a Vladimíra Putina. V roce 2010 podepsal online petici ruské opozice s názvem „Putin musí jít“.

<https://www.clovekvtisni.cz/cena-homo-homini-4169gp>